

Krieltje

het moestuinmeisje

zomerboekje

Marion's korte verhalen

Welkom in de wereld van Krieltje

Krieltje het moestuinmeisje zomerboekje

Krieltje, Kluitje en Kerrie op het strand

In deze verhalen wonen kleine avonturen tussen het helmgras, het zand, de schelpen
en de zee.

Krieltje kijkt graag goed, Kluitje denkt graag mee en Kerrie snuffelt graag overal aan.

En samen ontdekken ze dat iets gewoons soms ineens heel bijzonder kan worden.

Dus zoek een fijn plekje, sla de bladzijde om en wandel met ze mee.

Soms werd de dag niet gewoon ochtend.

Soms werd de dag voorzichtig uitgepakt.

Krieltjes zomeravonturen

Zeven kleine zomeravonturen aan zee, in het zand en tussen de duinen.

1.	Krieltje en de vlieger in het helmgras	1
2.	Krieltje en de schelp die terug naar zee wilde	6
3.	Krieltje en de krab met de knijper	12
4.	Krieltje en de wind die alles meenam	19
5.	Krieltje en het spoor in het zand	26
6.	Krieltje en de schatkist van de zee	33
7.	Krieltje en de zonopkomst	41

1. Krieltje en de vlieger in het helmgras

Krieltje en Kerrie liepen over het strand. Het waaide precies genoeg om je haren in de war te maken, maar niet genoeg om je omver te blazen.

Kerrie vond dat heerlijk. Zijn oren flapperden, zijn neus ging van links naar rechts en af en toe sprong hij achter een plukje schuim aan dat over het zand rolde.

Toen bleef hij ineens staan.

“Waf.”

Niet hard. Meer zo’n waf die betekende: daar is iets.

Krieltjes zomerboekje

Krieltje keek op. Boven aan het duin wappert iets roods en geels tussen het helmgras. Een vlieger. Hij zat vast. Zijn staart slingerde in de wind en zijn touw hing over het zandpad alsof hij probeerde te zwaaien.

“O jee,” zei Krieltje. “Die is verdwaald.”

Kerrie zette één poot richting het duin.

“Ho,” zei Krieltje meteen.

Kerrie keek haar aan. Krieltje wees naar een bordje naast het pad.

“Hoogheemraadschap van Rijnland

Niet betreden

Kwetsbaar duingebied”

Kerrie snuffelde aan het bordje. Hij kon niet lezen, maar hij rook wel dat het belangrijk was.

“We mogen daar niet lopen,” zei Krieltje. “Ook niet om een vlieger te redden.”

De vlieger trok aan zijn touw.

Flap. Flap. Flap.

Hij leek bijna te zeggen: maar ik zit vast.

“Ik weet het,” zei Krieltje zacht. “Maar het helmgras houdt het zand vast. Als wij daar doorheen stampen, maken we misschien meer kapot dan we helpen.”

Kerrie ging zitten. Dat deed hij niet graag als er iets gered moest worden.

Krieltjes zomerboekje

Precies op dat moment kwam er een vrouw aanlopen met een groene jas, stevige schoenen en een pet die al heel wat zeewind had gezien. Aan haar jas hing een klein kaartje. Duinbeheer.

“Goedemorgen,” zei ze. “Hebben jullie de vlieger gezien?”

Krieltje knikte. “Ja. Maar we gaan niet het duin op. Dat mag niet.”

De vrouw glimlachte. “Heel goed gezien.”

Kerrie kwispelde alsof hij ook een compliment had gekregen.

“Waarom is het eigenlijk zo kwetsbaar?” vroeg Krieltje.

De vrouw bukte en pakte een handje zand van het pad. Ze liet het langzaam door haar vingers glijden. De wind nam de korreltjes meteen mee.

“Zand wil graag wandelen,” zei ze. “En helmgras houdt het tegen. Met zijn lange wortels houdt het de duinen stevig.”

“Dus het gras werkt eigenlijk,” zei Krieltje, “ook als het stil staat?”

“Precies,” zei de vrouw. “Het is een soort stille strandwachter.”

Kerrie keek naar het helmgras. Daar had hij nog nooit zo over nagedacht.

De vrouw pakte een lange uitschuifstok uit haar tas. Aan het einde zat een haakje. Ze bleef netjes op het pad staan, stak de stok voorzichtig omhoog en haakte het touw van de vlieger los.

De vlieger schoot een stukje omhoog.

Krieltjes zomerboekje

“O!” zei Krieltje.

Kerrie sprong overeind.

De vrouw hield het touw stevig vast. “Rustig maar. Hij mag nog niet zomaar weg.”

De vlieger dwarrelde omlaag en landde op het zandpad. Hij was een beetje nat, een beetje scheef en er zat een grasspriet in zijn staart.

Krieltje pakte hem voorzichtig op.

“Van wie zou hij zijn?”

Ze keken om zich heen. Een eindje verderop stonden twee kinderen bij hun vader. Eén van hen wees.

“Onze vlieger!”

Ze kwamen aanrennen, maar stopten netjes bij het bordje.

“Hij zat in het duin,” zei Krieltje. “Maar hij is gered zonder op het helmgras te lopen.”

“Sorry,” zei het jongste kind. “Hij vloog ineens weg.”

“Dat doen vliegers soms,” zei de duinbeheerder. “Maar jullie deden goed dat jullie er niet achteraan het duin in renden.”

Het oudste kind aaide over het natte doek. “Hij leeft nog.”

Krieltje lachte. “Een beetje scheef, maar dat mag.”

Krieltjes zomerboekje

De kinderen bedankten Krieltje, Kerrie en de duinbeheerder. Kerrie kreeg een aai over zijn kop en deed alsof hij de hele redding zelf had geregeld.

Daarna liepen Krieltje en Kerrie verder over het strand. Kerrie keek nog één keer naar het helmgras.

Flap. Flap.

Niet van de vlieger deze keer, maar van het gras in de wind.

“Zie je?” zei Krieltje. “Soms moet je helpen door juist ergens niet naartoe te gaan.”

Kerrie dacht daar even over na. Toen pakte hij een los stukje zeewier van het zand en legde het trots voor Krieltjes voeten.

“Dat mag wel,” zei Krieltje. “Dat ligt niet in het duin.”

Kerrie kwispelde.

En samen liepen ze verder, met de wind in hun haren en het helmgras achter zich als stille strandwachters.

2. Krieltje en de schelp die terug naar zee wilde

Krieltje liep met blote voeten over het strand. Haar broekspijpen had ze opgerold en Kerrie liep naast haar met een natte snuit en zand aan zijn oren.

Het was geen hete stranddag met parasols en drukte. Er waren wel mensen op het strand, maar Krieltje en Kerrie liepen een eindje verder, naar een rustiger stuk bij de vloedlijn. Daar hoorde je vooral de wind, de zee en het zachte gekraak van schelpjes onder je voeten.

Kerrie snuffelde aan een hoopje aangespoeld zeewier.

“Niet alles hoeft onderzocht te worden,” zei Krieltje.

Kerrie keek niet op. Dat betekende meestal: jawel.

Krieltjes zomerboekje

Even verderop zag Krieltje een mooie schelp liggen. Hij was lichtgrijs met bruine streepjes en had een prachtige spiraal, alsof iemand er heel voorzichtig een rond trappetje in had gedraaid.

“O, die is mooi,” zei Krieltje.

Ze bukte en pakte de schelp op.

Meteen hoorde ze een piepklein stemmetje.

“Pardon.”

Krieltje verstijfde. Kerrie ook.

Kerrie en Krieltje keken verbaasd naar de schelp.

“Hoorde jij dat ook?” vroeg Krieltje aan Kerrie.

Kerrie knikte. Samen keken ze weer naar de bijzondere schelp.

“Pardon,” zei het stemmetje opnieuw. “Zou u mij alstublieft niet meenemen?”

Krieltje hield de schelp voorzichtig vlak bij haar oor.

“Wie zegt dat?”

Een klein roodbruin pootje kwam uit de schelp. Daarna nog één. Toen verschenen er twee oogjes op steeltjes.

“Dat zeg ik,” zei het diertje. “Ik woon hier.”

Krieltjes zomerboekje

Krieltje ging meteen door haar knieën zitten.

“O,” zei ze zacht. “Sorry. Ik dacht dat je een lege schelp was.”

“Dat denken veel mensen,” zei het diertje. “Daarom ben ik nogal nerveus.”

Kerrie deed een stap naar voren en stak zijn neus bijna tegen de schelp.

“Rustig,” zei Krieltje.

Het diertje trok meteen half naar binnen.

“Kerrie is lief,” zei Krieltje snel. “Maar hij is soms een beetje groot van dichtbij.”

“Dat merkte ik,” zei het diertje vanuit de schelp.

Krieltje glimlachte. “Ben jij een heremietkreeftje?”

“Ja,” zei het diertje. “En dit is mijn huis. Nou ja... mijn huis tot ik een betere vind. Ik ben eigenlijk aan het verhuizen.”

“Verhuizen?” vroeg Krieltje.

Het heremietkreeftje kwam weer een stukje naar buiten.

“Ja. Mijn oude schelp werd te klein. Deze paste bijna goed, maar ik lag net even uit te rusten toen u mij optilde.”

Krieltje keek geschrokken naar de schelp in haar hand.

Krieltjes zomerboekje

“Dan moet je natuurlijk terug naar waar je was.”

“Graag,” zei het heremietkreeftje. “Ik heb namelijk nog een afspraak met een grotere schelp.”

Kerrie kwispelde.

“Niet helpen met je bek,” zei Krieltje meteen.

Kerrie ging zitten alsof hij dat zelf ook al had besloten.

Voorzichtig zette Krieltje de schelp terug op het natte zand, dicht bij de vloedlijn. Het water kwam rustig aanrollen, raakte de schelp heel even aan en trok zich weer terug.

Het heremietkreeftje kwam een stukje verder uit zijn schelp. Hij was klein. Veel kleiner dan zijn stem klonk. Zijn pootjes bewogen snel over het zand, maar zijn zachte achterlijf bleef veilig in zijn oude huisje zitten.

“Daar,” zei hij ineens.

Een stukje verderop lag een grotere schelp.

Krieltje en Kerrie bleven stil staan kijken.

Het heremietkreeftje liep naar de grotere schelp, tikte er met één pootje tegen en keek naar binnen.

“Netjes,” mompelde hij. “Ruim. Beetje tocht bij de ingang, maar daar valt mee te leven.”

Daarna gebeurde er iets heel grappigs.

Krieltjes zomerboekje

Het heremietkreeftje schoof voorzichtig uit zijn oude schelp en floepte razendsnel in de nieuwe.

Kerrie sprong achteruit van verbazing.

“Waf!”

Het heremietkreeftje draaide zich om in zijn nieuwe huis.

“Wat vindt u?” vroeg hij.

Krieltje keek ernstig, alsof ze een huis keurde.

“Mooie maat,” zei ze. “Goede kleur. En je kunt er prima mee over het zand.”

“Dat dacht ik ook,” zei het heremietkreeftje trots.

Kerrie snuffelde voorzichtig aan de oude lege schelp.

“Die is nu wel leeg,” zei Krieltje.

Het heremietkreeftje keek naar de oude schelp.

“Die mag blijven liggen,” zei hij. “Misschien zoekt iemand anders straks een kleiner huis.”

Krieltje knikte. “Dat is eigenlijk heel aardig.”

“Op het strand verhuist iedereen een beetje door elkaar,” zei het heremietkreeftje. “Je moet elkaar wat ruimte geven.”

Krieltjes zomerboekje

Krieltje keek naar de schelpen, het natte zand en de zee die steeds kwam en ging.

“Dat vind ik een mooie regel,” zei ze.

Kerrie blafte zacht, alsof hij het ermee eens was.

Samen liepen Krieltje en Kerrie een stukje verder langs de vloedlijn. Krieltje raapte geen schelpen meer op zonder eerst heel goed te kijken.

Bij elke mooie schelp bukte ze even.

“Hallo?” fluisterde ze dan.

Meestal zei niemand iets.

Maar één keer hoorde ze heel zacht:

“Bezet.”

Krieltje grinnikte.

Kerrie keek verbaasd naar het zand.

Aan het eind van de wandeling keek Krieltje nog één keer om. Het heremietkreeftje liep langzaam richting zee, in zijn nieuwe schelp.

Het huisje wiebelde een beetje.

Maar het paste.

En soms was dat precies genoeg.

3. Krieltje en de krab met de knijper

Krieltje liep met blote voeten door het natte zand. Kerrie draafde naast haar, met zijn neus laag bij de grond en zijn oren vol wind.

Het was nog vroeg op het strand. De zee rolde rustig heen en weer en liet steeds kleine schatten achter.

Schelpjes. Stukjes wier. Een veertje.

En ineens...

Een houten wasknijper.

Krieltjes zomerboekje

Kerrie bleef staan. Krieltje bukte.

“Wat doet die nou hier?”

“Die is van mij,” klonk er streng.

Krieltje keek om zich heen. Kerrie snuffelde voorzichtig aan een hoopje nat zeewier. Daaronder kwam een klein krabbetje tevoorschijn.

Hij had zand op zijn rug, twee algen als snorharen en één houten wasknijper stevig tussen zijn scharen geklemd.

“Goedemorgen,” zei Krieltje. “Ben jij soms verhuisd naar de waslijn?”

“Nee,” zei de krab. “Ik ben aan het verbeteren.”

“Verbeteren?” vroeg Krieltje.

De krab hief de houten knijper plechtig omhoog.

“Dit is mijn nieuwe superknijper.”

Kerrie ging zitten. Hij keek naar de houten knijper alsof hij niet wist of hij moest lachen of blaffen.

Krieltje ging op haar hurken zitten. “Maar jij hebt toch al scharen?”

De krab keek naar zijn eigen scharen. Eerst naar links. Toen naar rechts.

“Ja,” zei hij zacht. “Maar ze zijn klein.”

Krieltjes zomerboekje

“Ze zien er handig uit,” zei Krieltje.

De krab zuchtte diep.

“Handig misschien. Maar niet indrukwekkend. Gisteren zag ik een grote krab met enorme scharen. Die kon een stuk zeewier optillen alsof het niks was. En ik kreeg net één slap sliertje omhoog.”

Hij kneep met de houten wasknijper in een stukje wier.

Knijp.

Het wier bleef niet vastzitten. De knijper schoot los en plofte op het zand.

Kerrie deed één stap achteruit.

“Dat was expres,” zei de krab snel.

“Natuurlijk,” zei Krieltje vriendelijk.

De krab pakte de knijper opnieuw. Hij liep naar een schelp, zette de houten knijper erop en probeerde hem op te tillen.

De schelp schoof drie millimeter.

Toen viel de knijper om.

“Bijna,” zei de krab.

“Het was een dappere drie millimeter,” zei Krieltje.

Krieltjes zomerboekje

De krab keek boos naar de knijper. “Misschien moet ik oefenen.”

Hij liep naar een klein takje.

Knijp.

Het takje bleef scheef hangen.

Hij probeerde een veertje op te pakken.

Knijp.

Het veertje waaide weg.

Hij probeerde een stukje wier recht te leggen.

Knijp.

Het wier bleef aan de knijper plakken en zwiepte precies tegen zijn neus.

“Pff,” zei de krab.

Kerrie liet een zachte piep horen. Niet om te plagen. Meer omdat hij het zo zielig vond.

Toen hoorden ze ineens een heel klein stemmetje.

“Help?”

Krieltje keek op. “Hoorde jij dat?”

Krieltjes zomerboekje

Kerrie stond meteen rechtop.

Het stemmetje kwam van vlak bij de vloedlijn. Daar lag een klein schelpje tussen een dun draadje plastic. Het draadje zat eromheen gedraaid.

“Niet trekken,” zei Krieltje meteen. “Dan wordt het erger.”

De krab kwam dichterbij met zijn houten knijper.

“Ik doe het wel.”

Hij zette de knijper op het draadje.

Knijp.

Er gebeurde niets.

Hij kneep harder.

De houten knijper schoot weg en landde met een plof in het zand.

De krab werd rood. Of nou ja, roder dan hij al was.

“Misschien...” zei Krieltje zacht. “Misschien heb je hiervoor juist je eigen scharen nodig.”

De krab keek naar zijn kleine scharen.

“Die?”

Krieltjes zomerboekje

“Die,” zei Krieltje.

Kerrie ging heel stil liggen, zijn snuit bijna op het zand. Alsof hij de hele operatie bewaakte.

De krab stapte naar het schelpje. Heel voorzichtig zette hij één schaar onder het draadje en de andere ernaast.

Niet hard. Niet wild. Precies goed.

Knip.

Het draadje kwam los. Het schelpje bewoog een beetje.

“Dank je,” piepte het kleine stemmetje.

De krab staarde naar zijn eigen scharen.

“Dat deed ik,” fluisterde hij.

“Ja,” zei Krieltje. “Met je eigen gereedschap.”

De krab deed zijn scharen open en dicht. Eerst voorzichtig. Toen een beetje trotser.

“Ze zijn klein,” zei hij.

“Maar precies goed,” zei Krieltje.

Kerrie blafte één vrolijke blaf.

Krieltjes zomerboekje

De krab pakte de houten wasknijper op en zette hem rechtop in het zand.

“Wat doe je nu?” vroeg Krieltje.

“Die blijft hier,” zei de krab. “Als strandbeeld.”

“Wat stelt het voor?”

De krab dacht even na. Toen zette hij zijn borst vooruit.

“Een krab die even vergeten was hoe handig hij zelf is.”

Krieltje glimlachte. De zee spoelde zacht om hun voeten. Kerrie snuffelde nog één keer aan de houten knijper, maar liet hem staan.

Sommige dingen lijken handig omdat ze groter zijn.

Maar soms heb je precies wat je nodig hebt al bij je.

4. Krieltje en de wind die alles meenam

Krieltje, Kluitje en Kerrie waren naar het strand gegaan.

Niet naar het allerdrukste stuk, waar de handdoeken bijna tegen elkaar aan lagen en waar iedereen precies op hetzelfde moment een ijsje leek te willen.

Nee, ze liepen een stukje verder, naar een rustig deel waar honden mochten komen.

Daar was het gezellig. Een paar mensen lagen op handdoeken. Verderop gooide iemand een bal voor een hond. Een natte labrador kwam uit zee gestapt en schudde zich uit naast zijn baasje, die meteen drie stappen achteruit deed.

Krieltjes zomerboekje

“Slim,” zei Kluitje.

Krieltje knikte. “Altijd afstand houden van uitschuddende honden.”

Kerrie deed net alsof hij dat niet hoorde.

Ze vonden een fijn plekje in het zand. Niet te dicht bij de zee en niet te dicht bij de duinen. Precies goed.

Krieltje spreidde het kleed uit en Kluitje legde de tas in het midden.

In de tas zaten boterhammen, drinken, een bakje voor Kerrie, handdoeken en natuurlijk servetjes.

Want Krieltje nam altijd servetjes mee.

Ook als ze wist dat servetjes buiten meestal plannen kregen.

Eerst gingen ze zwemmen. Niet ver. Gewoon tot waar ze nog konden staan.

Krieltje en Kluitje sprongen over kleine golfjes en Kerrie plonsde ertussendoor alsof hij persoonlijk de zee moest omroeren.

Daarna liepen ze terug naar het kleed.

Krieltje had natte krullen rond haar gezicht. Kluitje had zand op zijn knieën.

Kerrie schudde zich precies op het moment dat ze allebei naast hem stonden.

“Dank je wel,” zei Kluitje droog, terwijl er drie druppels vanaf zijn neus vielen.

Krieltjes zomerboekje

Kerrie keek trots.

Nat zijn moest je delen.

Ze gingen zitten om te eten. Krieltje pakte een boterham met kaas. Kluitje pakte een boterham met pindakaas.

Kerrie kreeg water in zijn bak en een eigen hondensnoepje, want boterhammen waren niet voor zomaar-bietsen.

Toen kwam de wind.

Eerst heel zacht.

Fffft.

Een hoekje van het kleed krulde omhoog.

“Ik zag dat,” zei Krieltje.

Kluitje legde zijn slipper op de hoek.

Daarna kwam er een tweede windvlaag.

Fffft.

Een servetje schoot uit de broodtrommel, danste drie rondjes boven het zand en vloog richting duinen.

Kerrie sprong overeind.

Krieltjes zomerboekje

“Wacht!” riep Krieltje.

Kerrie bleef staan, al trappelden zijn poten van binnen vast nog door.

Kluitje rende achter het servetje aan en kreeg het net te pakken voordat het tussen het helmgras verdween.

“Eerste ontsnapping voorkomen,” zei hij plechtig.

Krieltje deed de broodtrommel meteen weer dicht.

“Servetjes zijn blijkbaar niet strandvast.”

“Servetjes zijn nergens trouw,” zei Kluitje.

Precies toen Kluitje zijn eerste hap wilde nemen, kwam er een lage windvlaag over het zand.

Sssjjjjj.

Een wolkje fijn zand stoof over het kleed. Over de tas. Over Krieltjes voet.

En precies over Kluitjes boterham.

Kluitje hield zijn boterham stil voor zich uit.

“Volgens mij heb ik nu pindakaas met strand,” zei hij.

Krieltje probeerde niet te lachen.

Krieltjes zomerboekje

Dat lukte bijna.

Bijna.

Kerrie kwam voorzichtig dichterbij en snoof aan de boterham.

“Nee,” zei Kluitje. “Jij vindt dit misschien een verbetering, maar ik nog niet.”

Krieltje keek naar het kleed. Daarna naar de wind. Daarna naar de tas, de stenen en de broodtrommel.

“We moeten een windvaste picknickplek maken,” zei ze.

“Dat klinkt officieel,” zei Kluitje.

“Dat is het ook,” zei Krieltje.

Samen zochten ze een paar gladde stenen. Op elke hoek van het kleed kwam er één.

De zware tas zetten ze aan de kant waar de wind vandaan kwam. De broodtrommel ging dicht. De servetjes verdwenen veilig onder het deksel.

De handdoeken werden opgerold en langs de rand van het kleed gelegd. Kluitje duwde nog wat zand tegen de tas aan.

“Zo,” zei hij. “Geen vliegend kleed meer.”

“En geen servetjes met vakantieplannen,” zei Krieltje.

Krieltjes zomerboekje

Kerrie ging naast de broodtrommel liggen, precies alsof hij was aangesteld als bewaker van de boterhammen.

“Kerrie-controle,” zei Kluitje.

Krieltje schoof de trommel een stukje verder weg.

“Kerrie-controle op afstand.”

Daarna aten ze toch nog hun boterhammen.

Kluitje tikte een paar korrels zand van zijn pindakaas en deed alsof dat heel normaal was.

Krieltje hield de servetjes in de broodtrommel tot iemand er echt één nodig had.

De wind bleef bezig.

Hij trok aan Krieltjes natte krullen. Hij blies rimpels in het kleed. Hij liet de meeuwen stil in de lucht hangen en joeg kleine sliertjes zand over het strand.

Maar nu mocht hij meehelpen.

Hij hield de lucht fris. Hij droogde Kerries natte vacht. Hij liet de honden verderop extra hard rennen. En hij maakte van het strand een plek waar alles een beetje bewoog.

Toen ze later weer naar huis liepen, zat er zand tussen Krieltjes tenen, zand aan Kluitjes broek en zand in Kerries vacht.

Krieltjes zomerboekje

Waarschijnlijk zat er zelfs zand in de broodtrommel, maar dat durfde niemand te controleren.

Krieltje keek nog één keer om naar hun plekje.

Het kleed had het overleefd. De servetjes ook.

Bijna allemaal.

“Wind is eigenlijk niet vervelend,” zei ze.

“Nee,” zei Kluitje. “Je moet alleen weten wat je vast moet leggen.”

Kerrie blafte vrolijk.

En ergens achter hen waaide een verdwaald servetje tegen een schelp.

Gelukkig was het niet van hen.

5. Krieltje en het spoor in het zand

Krieltje, Kluitje en Kerrie liepen over het strand.

Het was zo'n ochtend waarop het zand nog bijna leeg leek.

Niet helemaal leeg natuurlijk, want een strand is nooit echt leeg. Er lagen schelpen, stukjes zeewier, kuiltjes van de wind en overal sporen.

Voetstappen van mensen. Pootafdrukken van honden. Smalle streepjes van iets wat misschien een krabbetje was geweest.

Kerrie liep met zijn neus vlak boven het zand.

Hij snuffelde links. Hij snuffelde rechts.

Krieltjes zomerboekje

Toen bleef hij ineens stokstijf staan.

Voor hem liep een rijtje kleine pootafdrukken. Drie dunne teentjes naar voren. Eén klein streepje naar achteren.

Ze stonden keurig achter elkaar, alsof iemand met hele nette voeten over het strand was gewandeld.

“Dat lijken meeuwenvoetjes,” zei Krieltje.

“Of iemand met kleine harkjes aan zijn tenen,” zei Kluitje.

Kerrie zette voorzichtig één poot naast de afdrukken en keek afwachtend op.

“Goed dan,” zei Krieltje. “We volgen het spoor.”

Stap voor stap liepen ze achter de afdrukken aan.

Het spoor ging langs een schelp, om een hoopje zeewier heen en daarna langs een zandkasteel waarvan alleen nog een torentje over was.

“Deze meeuw had duidelijk geen haast,” zei Kluitje.

“Misschien was hij op inspectie,” zei Krieltje.

“Strandinspecteur Meeuw,” zei Kluitje ernstig. “Afdeling kruimels, frietjes en verdachte broodtrommels.”

Kerrie kwispelde.

Krieltjes zomerboekje

Hij wist niet precies wat een afdeling was, maar kruimels en frietjes begreep hij uitstekend.

Het spoor liep verder richting een strandtent. Daar wapperden vlaggetjes aan een lijn en stond een hoge vlaggenmast in het zand.

Krieltje boog zich weer over de afdrucken.

En toen...

Stop.

Het spoor hield zomaar op.

Niet vaag. Niet langzaam.

Gewoon ineens.

“Dat kan toch niet?” zei Krieltje.

Kluitje keek naar links, naar rechts en toen omhoog.

“Misschien is hij opgehaald.”

“Door wie dan?” vroeg Krieltje.

“Door een zeer kleine helikopter,” zei Kluitje.

“Of...” zei een stem boven hen.

Krieltjes zomerboekje

Krieltje, Kluitje en Kerrie keken omhoog.

Boven in de vlaggenmast zat een meeuw. Hij keek heel tevreden naar beneden, alsof hij precies wist dat ze hem zouden vinden.

“Zijn dat jouw sporen?” vroeg Krieltje.

“Uiteraard,” zei de meeuw. “Ik loop zeer herkenbaar.”

“Maar ze stoppen ineens,” zei Kluitje.

“Ja,” zei de meeuw. “Toen ging ik vliegen.”

Krieltje begon te lachen.

“Dat is valsspelen.”

“Vliegen is geen valsspelen,” zei de meeuw. “Het is gewoon lopen met een pauze in de lucht.”

Kerrie blafte één keer. Alsof hij vond dat daar best iets in zat.

De meeuw streek met zijn snavel langs zijn veren.

“Iedereen laat sporen achter. Mensen, honden, vogels, krabbetjes. Zelfs de wind.”

“De wind?” vroeg Krieltje.

“Zeker,” zei de meeuw. “Kijk maar naar die ribbeltjes in het zand.”

Krieltjes zomerboekje

Krieltje hurkte neer en streek met haar hand over het zand.

De ribbeltjes voelden zacht en droog. Ze liepen allemaal dezelfde kant op, alsof iemand met een reusachtige kam voorzichtig over het strand was gegaan.

Een stukje verderop kwam een golfje aangespoeld.

Het water gleed over een rij voetstappen heen. Even waren de afdrukken nog donker te zien.

Toen trok het water terug en waren ze weg.

“Het strand wist alles weer uit,” zei Krieltje zacht.

“Niet alles,” zei Kluitje. “Wij weten nog dat we hier liepen.”

Dat vond Krieltje een mooie gedachte.

Ze keek achterom. Hun eigen voetstappen stonden nog duidelijk in het zand. Kerries pootafdrukken liepen er kriskras tussendoor.

En vlak daarnaast zag ze de kleine meeuwenvoetjes die ineens ophielden.

“Eigenlijk is het strand een soort boek,” zei Krieltje.

“Een boek dat zichzelf steeds opnieuw schrijft,” zei Kluitje.

“En soms eet de zee de bladzijdes op,” zei de meeuw.

“Dat klinkt wel een beetje dramatisch,” zei Krieltje.

Krieltjes zomerboekje

“Dat hoort bij meeuwen,” zei de meeuw. “Wij zijn graag indrukwekkend.”

Daarna gingen ze zelf sporen maken.

Krieltje zette haar blote voeten naast elkaar in het zand en wiebelde met haar tenen.

Kluitje maakte grote stappen alsof hij een reiger was.

Kerrie rende in een rondje en maakte een vrolijke krul van pootafdrukken.

De meeuw vloog naar beneden, landde vlakbij, liep drie deftige stappen door het zand en keek trots naar zijn eigen voetjes.

“Zie je,” zei hij. “Kunst.”

“Drie stappen kunst,” zei Kluitje.

“Minimalistisch,” zei de meeuw.

Krieltje maakte met haar teen een hartje om Kerries mooiste pootafdruk.

“Deze wil ik bewaren,” zei ze.

“Dan moet je snel zijn,” zei Kluitje.

Een golfje kwam dichterbij. Het raakte net het randje van het hartje.

Nog een golfje.

Het hartje werd scheef.

Krieltjes zomerboekje

Nog één golfje, en weg was het.

Krieltje vond het even jammer.

Maar toen zag ze dat Kerrie alweer nieuwe afdrukken maakte, vlak naast haar voeten.

“Dan maken we gewoon nieuwe,” zei ze.

Kluitje knikte.

“Sporen zijn tijdelijke tekeningen.”

“Precies,” riep de meeuw vanaf de vlaggenmast. “En tijdelijke tekeningen zijn ook tekeningen.”

Op de terugweg keek Krieltje nog één keer achterom.

Hun sporen waren bijna verdwenen. Alleen Kerries laatste pootafdruk stond nog duidelijk in het zand.

“Die is van mij,” zei Kerrie niet, maar hij keek wel zo.

Krieltje glimlachte.

Sommige sporen blijven maar even.

Maar als je goed kijkt, vertellen ze toch een heel verhaal.

6. Krieltje en de schatkist van de zee

Krieltje, Kluitje en Kerrie liepen langs de vloedlijn.

De zee schoof telkens een stukje naar voren en trok zich dan weer terug, alsof ze steeds iets wilde zeggen maar zich op het laatste moment bedacht.

Kerrie liep met zijn neus door het natte zand. Af en toe snoof hij zo diep dat zijn oren ervan wiebelden.

“Hij zoekt iets,” zei Kluitje.

“Kerrie zoekt altijd iets,” zei Krieltje. “Schelpen, stokjes, geurtjes, kruimels, halve boterhammen...”

Krieltjes zomerboekje

Kerrie keek even op.

“Ja,” zei Krieltje. “Vooral halve boterhammen.”

Toen bleef Kerrie plotseling staan.

Zijn staart ging langzaam heen en weer. Niet wild. Niet vrolijk springerig.

Meer alsof hij heel belangrijk werk had ontdekt.

Voor hem lag iets half onder het zand.

Een hoekje hout.

Donker, nat en een beetje scheef.

Krieltje hurkte erbij.

“Wat is dat nou?”

Kluitje veegde voorzichtig wat zand weg. Er kwam een klein houten doosje tevoorschijn. Het zat dicht met een roestig haakje en er hing zeewier aan de rand.

Krieltje hield haar adem in.

“Een schatkist,” fluisterde ze.

Kluitje keek naar het doosje. Toen naar Kerrie.

“Dat zou kunnen.”

Krieltjes zomerboekje

Kerrie ging naast de vondst zitten alsof hij persoonlijk verantwoordelijk was voor alle schatten aan de Nederlandse kust.

“Misschien zit er goud in,” zei Krieltje.

“Of parels,” zei Kluitje.

“Of een kaart naar een geheim eiland.”

“Of een oude boterham,” zei Kluitje.

Kerrie kwispelde.

“Nee,” zei Krieltje. “Geen boterham. Dit is een serieuze schatkist.”

Ze maakten het haakje voorzichtig los.

Het piepte zacht.

Krieltje trok het dekseltje open.

Binnenin lag geen goud.

Geen parels.

Geen kaart.

Er lag een glad wit steentje in. Een veertje. Een stukje drijfhout. Twee schelpjes. Een sliertje opgedroogd zeewier.

Krieltjes zomerboekje

En een klein groen stukje glas dat door de zee helemaal rond en zacht was gemaakt.

Krieltje keek ernaar.

“O,” zei ze.

Kluitje ging naast haar zitten.

“Dat is eigenlijk best mooi.”

Krieltje pakte het groene stukje glas op en hield het tegen het licht. De zon scheen erdoorheen.

“Het lijkt wel een stukje fles dat geen scherpe randjes meer wilde hebben,” zei ze.

“De zee heeft het geslepen,” zei Kluitje.

Krieltje legde het voorzichtig terug.

“Dus dit is geen gewone schatkist.”

“Wat dan?” vroeg Kluitje.

Krieltje dacht na. De wind trok aan haar haren. Een meeuw riep boven zee.

Kerrie snuffelde aan het doosje, maar gelukkig zat er nog steeds geen boterham in.

“Het is een bewaarkistje,” zei Krieltje. “Van dingen die de zee mooi genoeg vond om terug te geven.”

Krieltjes zomerboekje

Dat vond Kluitje een goede uitleg.

Ze besloten de schatkist niet mee naar huis te nemen.

Eerst bekeken ze alles heel goed.

Het veertje was grijs met wit. Het drijfhout leek op een klein krom stokje. Eén schelpje had een gaatje, alsof iemand er al een ketting van had willen maken.

“Misschien heeft iemand dit gemaakt,” zei Krieltje.

“Of misschien heeft de zee het zelf verzameld,” zei Kluitje.

Krieltje glimlachte.

“De zee heeft natuurlijk geen handen.”

“Nee,” zei Kluitje. “Maar wel golven.”

Dat was waar.

Krieltje pakte haar eigen vondsten uit haar jaszak.

Een klein schelpje met streepjes. Een zwart steentje dat glom als drop. En een stukje zeewier dat een beetje op een lintje leek.

“Mag dat erbij?” vroeg ze zacht, alsof de schatkist antwoord kon geven.

Er kwam geen antwoord.

Krieltjes zomerboekje

Alleen een golfje dat dichterbij kwam en weer terugging.

“Ik denk dat dat ja betekent,” zei Kluitje.

Krieltje legde haar vondsten in het doosje.

Kluitje vond nog een heel klein stukje blauw touw, helemaal schoon gespoeld door de zee. Dat mocht er ook bij.

Kerrie keek om zich heen.

Toen groef hij met één poot een kuiltje.

“Kerrie,” zei Krieltje waarschuwend.

Maar Kerrie groef niet verder. Hij duwde met zijn neus een klein schelpje naar voren.

Het zat vol zand en kwijl, maar het was wel een schelpje.

Krieltje pakte het voorzichtig op.

“Dank je wel.”

Kerrie keek trots.

Ze legden ook Kerries schelpje in de kist.

Daarna deden ze het dekseltje dicht.

Niet helemaal.

Krieltjes zomerboekje

Een klein stukje bleef open, zodat de zee er nog in kon kijken.

“Waar zetten we hem neer?” vroeg Kluitje.

Krieltje keek naar de duinen, naar het natte zand en naar de vloedlijn.

“Niet te dicht bij het water,” zei ze. “Dan spoelt hij meteen weg. Maar ook niet te ver weg, want dan hoort hij de zee niet meer.”

Ze vonden een plekje bij een oud stuk hout dat half in het zand lag.

Krieltje zette de schatkist ernaast. Kluitje legde er een paar platte steentjes omheen, zodat hij niet zomaar om zou vallen.

Kerrie snoof er nog één keer aan.

“Geen eten,” zei Krieltje.

Kerrie zuchtte.

Op de terugweg keek Krieltje nog een keer om.

Het kleine doosje stond stil in het zand.

Geen grote schat. Geen goud. Geen geheim eiland.

Maar wel een veertje, schelpen, glas, hout, zeewier en een schelpje van Kerrie.

“Eigenlijk,” zei Krieltje, “zijn schatten gewoon dingen waar je even voor blijft staan.”

Krieltjes zomerboekje

Kluitje knikte.

“En die je niet per se hoeft te houden.”

Kerrie liep tussen hen in en schudde zand uit zijn vacht.

Krieltje glimlachte.

De zee gaf soms iets terug.

En soms was kijken genoeg.

7. Krieltje en de zonopkomst

Het was half zes in de ochtend toen Krieltje, Kluitje en Kerrie het bankje in de duinen vonden.

De zon was er nog niet, maar de lucht verklapte al dat ze onderweg was.

Alles was blauwgrijs. Het zandpad. Het helmgras. De struiken. Zelfs Kerrie leek een beetje zachter van kleur.

Links achter de duinen lag de zee, verstopt achter zand en helmgras. Voor hen golfdde alleen de duinen, zacht en mooi in het eerste licht.

Kluitje had hen met zijn auto naar Langervelderslag gebracht. Niet omdat het ver lopen was, maar omdat half zes in de ochtend voor fietsen wel héél erg vroeg voelde.

Krieltjes zomerboekje

“Dit is een goed bankje,” fluisterde Krieltje.

“Een heel stil bankje,” fluisterde Kluitje terug.

Kerrie zat naast het bankje bij Krieltjes voeten. Zijn oren stonden een beetje scheef en zijn ogen waren groot.

Zelfs hij leek te begrijpen dat je sommige momenten niet moest opschudden.

Krieltje trok haar vest wat dichter om zich heen.

Het was niet koud-koud, maar wel ochtendkoud. Zo’n kou die tussen je mouwen kruipt en daarna langzaam verdwijnt zodra de dag begint.

Eerst leek er niets te gebeuren.

Alleen de wind bewoog voorzichtig door het helmgras.

Toen hoorde Krieltje een vogel.

Eén klein geluidje maar.

Daarna nog één.

En nog één.

“Ze zijn wakker,” fluisterde ze.

Kluitje knikte.

Krieltjes zomerboekje

“Volgens mij waren zij eerder dan wij.”

Krieltje dacht dat ze heel vroeg was.

Maar de duinen wisten allang dat de dag eraan kwam.

Toen gebeurde er iets bijzonders.

Er landde een kraai op de leuning van het bankje.

Niet ver weg. Niet ergens boven in een struik.

Gewoon naast hen.

Krieltje hield haar adem bijna in.

De kraai keek heel even naar haar. Daarna draaide hij zijn kop naar de lichte rand boven de duinen.

Kerrie bewoog niet.

Dat was knap. Heel knap zelfs.

Toen landde er nóg een kraai op de andere kant van de leuning.

Ook die keek naar voren, alsof hij precies wist waar de ochtend vandaan moest komen.

Krieltje bleef zó stil zitten dat zelfs haar gedachten op hun tenen gingen lopen.

Krieltjes zomerboekje

“Volgens mij horen we er even bij,” fluisterde Kluitje bijna zonder geluid.

Krieltje durfde alleen maar heel klein te glimlachen.

Verderop bewoog iets bij een duinrand.

Een konijn stak zijn kop uit een holletje. Eerst alleen zijn neus. Toen zijn oren. Toen zijn hele lijfje.

Nog een konijn kwam tevoorschijn.

En nog één.

Ze zaten tussen het helmgras met hun neuzen naar het licht, alsof ze wilden controleren of de dag wel netjes begon.

Kerrie keek naar de konijnen alsof hij niet wist of hij hond moest zijn of standbeeld.

“Goed zo,” fluisterde Krieltje.

Kerrie knipperde alleen.

De lucht werd lichter.

Niet ineens, maar laagje voor laagje.

Het blauw werd zachter. Het grijs werd roze.

Boven de golvende duinen kwam een dun gouden streepje.

Krieltjes zomerboekje

De vogels zongen nu harder. Alsof iemand heel voorzichtig de volumeknop van de duinen omhoog draaide.

De kraaien bleven nog even zitten.

Krieltje voelde haar hart rustig worden.

Niet leeg. Niet stil.

Maar warm.

Alsof ze iets kreeg wat je niet in je tas kon stoppen en toch mee naar huis mocht nemen.

Toen kwam de zon.

Eerst een klein randje.

Daarna iets meer.

En ineens lag er goud op het helmgras. Op het zand.

Op Kerries vacht.

Op Kluitjes haren.

Op Krieltjes handen.

Niemand zei iets.

Krieltjes zomerboekje

Zelfs de kraaien niet.

Een halve minuut lang leek de hele wereld te luisteren.

Toen vloog de eerste kraai op.

De tweede volgde meteen.

De konijnen verdwenen bijna tegelijk hun hollen in. Alsof iemand achter de duinen zachtjes had geroepen:

“Voorstelling afgelopen.”

Kerrie blafte niet.

Hij keek alleen verbaasd naar het lege duin, alsof iemand het toneel had opgeruimd terwijl hij net even knipperde.

Krieltje bleef nog even zitten.

“Was dat nou echt?” vroeg ze zacht.

Kluitje keek naar de plek waar de kraaien hadden gezeten.

“Volgens mij wel.”

Kerrie legde zijn kop tegen Krieltjes knie.

Dat was zijn manier om te zeggen dat hij het ook had gezien.

Krieltjes zomerboekje

De duinen waren inmiddels wakker.

Links, ergens achter het zand, hoorde je de zee pas goed. De lucht was licht.
Er kwamen verderop mensen aan met rugzakken en ochtendbenen.

Maar Krieltje wist dat zij net iets anders had gezien.

Niet iets groots.

Niet iets luids.

Iets kleins.

Iets dat alleen kwam als je vroeg genoeg was.

En stil genoeg.

En even deed alsof je zelf ook bij de duinen hoorde.

Krieltje stond langzaam op.

“Zullen we nog even het strand op gaan?” vroeg Kluitje.

Krieltje knikte.

Kerrie liep rustig mee. Nog steeds een beetje verbaasd.

Ze liepen samen het strand op om ook nog even naar de zee te kijken.

Krieltjes zomerboekje

Bij de branding gingen ze zitten, nog steeds een beetje stil, maar met een glimlach op hun gezicht.

Kerrie ging naast Krieltje zitten.

Niet spelend. Niet springend. Niet achter golven aan.

Ook Kerrie moest dit blijkbaar even verwerken.

Krieltje aaide hem zacht over zijn kop.

Kerrie keek naar haar op.

Er waren geen woorden nodig.

Alle drie voelden ze dat er iets magisch was gebeurd.

En ze genoten ervan.

“Zullen we teruggaan?” vroeg Kluitje.

Krieltje knikte.

Samen liepen ze terug naar de auto.

Bij de auto keek Krieltje nog één keer achterom. Ook Kluitje en Kerrie keken even om.

De duinen zagen er gewoon uit.

Krieltjes zomerboekje

Maar alle drie wisten ze wel beter.

Soms werd de dag niet gewoon ochtend.

Soms werd de dag voorzichtig uitgepakt.

Op een zomerse dag is er altijd iets te ontdekken.

*Krieltje, Kluitje en Kerrie wandelen langs zee,
vinden vreemde sporen in het zand, luisteren
naar een schelp, helpen een krab, redden een
vlieger uit het helmgras en kijken hoe de
ochtend voorzichtig wakker wordt.*

*In dit zomerboekje staan zeven kleine
verhaaltjes vol strand, wind, verwondering
en zachte avonturen.*

Copyright 2026 Marion Hesseling(-Vijlbrief) | CC BY-NC-ND 4.0